

[Indenrigsministeren.]

udskrevet paa Indkomsterne dør, hvor der er Indkomster af Betydning i Amtet, uden Hensyn til hvilken Kommune de paagældende bor i.

Maa jeg dernæst i Anledning af det ærede Partis Udtalelse i Betænkningen om den uhyre Belastning, som 20 Mill. Kr.s Udskrivning af Skatter til Gennemførelse af denne Lov vil betyde, minde om, at hvis det konservative Folkepartis Forslag blev gennemført, vilde der ikke i dette Øjeblik blive Tale om en Nedsættelse af Ejendomsskatterne med 20 Mill. Kr., men derimod med 40 Mill. Kr., og ikke blot saa længe Landbrugets Forhold er, som de er, men ud i al Fremtid.

40 Mill. Kr.s Nedsættelse i amts- og sognekommunale Ejendomsskatter, det er, hvad det ærede Medlem ønsker. Men saa maa det ærede Medlem jo ogsaa stille Forslag om, hvor de Penge da skulde komme fra. Jeg kunde nok have Lyst til at se, hvordan et saadant Forslag kom til at se ud. Det er uhyre let for de ærede Medlemmer her at stille Forslag om, at Ejendomsbesidderne skal lettes for 40 Mill. Kr., naar de samtidig tier stille med, hvem der skal betale den Regning.

Og maa jeg i Anledning af det ærede Medlems Udtalelse om, hvor lidt de 20 Mill. Kr. betyder, erindre om, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen var inde paa, at hvis denne Lov i dette Øjeblik betyder lidt for Landbruget, vil der jo ikke være noget at prale af med det ærede Medlems Forslag. Det betyder en Nedsættelse af Ejendomsskatterne for Landbruget med 27 Mill. Kr., medens ca. 12 Mill. Kr.s Nedsættelse skulde finde Sted for andre Ejendomme. Er 20 Mill. Kr. betydningsløst for Landbruget, saa kan 27 Mill. Kr. formentlig ikke være afgørende.

Det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen bebrejdede mig, at der var stillet disse tekniske Ændringsforslag om, at Bestemmelserne i den gældende Ejendomsskattelov for Kommunerne vedrørende Grundstigningsskylden gik ud, skønt der ikke forelaa et Forslag om en ny Lov paa det Omraade endnu. Det er jo ikke rigtigt. I Landstinget foreligger et Forslag om den Grundstigningsskyld, som skal afløse den i den gældende Ejendomsskattelov bestaaende Grundstigningsskyld.

Jeg tror ikke, der er Grund til at gøre flere Bemærkninger til det ærede Medlems Udtalelser. Jeg skal dog til den Kritik, det ærede Medlem fremsatte mod, at der gives Indenrigsministeren en Bemyndigelse

til at indrømme visse Lempelser med Hensyn til Optrækningen af Indkomstskatten i Sognekommunerne, sige, at det er en Bemyndigelse, som i og for sig ikke har videre meget reelt Indhold, det er en Bemyndigelse af den Art, man i et saadant Tilfælde giver den paagældende Minister, fordi der ved Lovens Praktisering kan fremkomme Forhold, som maaske ikke helt i dette Tilfælde kan indordnes under de Regler, som er givet vedrørende selve Statsskattens Optrækning. Det er i og for sig ikke en Bemyndigelse, som jeg for min Del attraar, det er blot noget, der af tekniske Grunde er nødvendigt.

Jeg skal hermed tillade mig at anbefale Vedtagelsen af de af Udvalgsflertallet tiltraadte Ændringsforslag og Forkastelsen af det konservative Folkepartis og Retsstatspartiets Ændringsforslag.

Korsgaard: Det ærede Medlem Hr. Krag begyndte med at sige, at naar det konservative Parti ikke havde faaet opfyldt sit Ønske om at maatte vente en vis Tid med at aflevere sin Betænkning, var Grunden den, at man ikke havde kunnet faa en bestemt Tidsfrist opgivet, indenfor hvilken Mindretallet kunde aflevere sin Betænkning. Denne Udtalelse er ganske usand. Vi gentog mange Gange i Udvalget, at Betænkningen kunde afleveres i Løbet af Dagen, og jeg skulde dog tro, at en Tidsfrist, der ikke spænder videre end en Dag, ikke er videre end, at et Udvalg, der virkelig vil vise Hensyn, ogsaa kan gøre det. Men Udvalget vilde altsaa ikke vise et saadant Hensyn, og som mit Partis Ordfører har sagt, og som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, blev Anmodningen ikke taget til Følge.

Det ærede Medlem Hr. Krag fremkom i denne Forbindelse med en Udtalelse, der interesserer mig og netop synes mig typisk for visse Betragtninger indenfor visse Dele af Rigsdagen, idet han ræsonnerede som saa, at naar man kunde holde en forholdsvis lang Tale om et Emne, naar man kunde skrive en forholdsvis lang Betænkning om et Emne, var dermed bevist, at man havde haft Tid nok til at sætte sig ind i Sagen.

Det er jo en ren Meningsløshed at sige noget saadant. Saa meget kender man i Almindelighed til Forholdene, at man kan holde en lang Tale og skrive en lang Betænkning; men en hel Række Tivlsspørgsmaal kan man ikke saadan i Huj og Hast sætte sig ind i. Og jeg maa hævde, at der i Forbindelse med dette Forslag er en Række Ting, som jeg personlig ikke er klar over;